

זה לא טוב שקצינים טועים בשדה הקרב

TAKE TWO

המפוצצים, המקישים נקת הרובה. כשהם לובשים את המדים, הם הופכים לאנשים אחרים. יש חשיבות להפגנות. בניגוד לדעת רבים, המעדישים להישאר בבית כאשר אחיהם לדיעה יוצאים לרחובות, הוכח בארצות רבות, וגם בישראל, שיש ל"הפגנות, גדולות וקטנות, ערך והשפעה.

אולם כאשר הפגנות אלה נערכות ככריזמה-כריזמה, כיישראל, בין רירות-הפאר היקרות של תושבי צפון תל-אביב, באיור של פאכים ובתיקולונע, ערכן מוגבל.

כי לא שם נמצא עישראל.

כאשר מתאספים רבבות בני-טובים, כולם בעד-ליהשכלה, כולם אנשי העשירונים העליונים, כמעט כולם בעלי חוות אשכנזית מובהקת, הם יכולים ליהנות מההרגשה של "ביחר", מפני שהם נשארים בחוגי-המישפחה.

ראילו שדה-הקרב נמצא במקום אחר.

קרב הוא על ליבו ונפשו של עם ישראל. שדה-הקרב הוא במקום שבו נמצא עישראל. ראל.

עישראל נמצא בשדרות ובנתות, בות, בשלומי ובבית-שאן. לא באפי-קום, כי אם באופקים. בדרום-תל-אביב ובנחלאת של ירושלים.

מבחינת המוצא, עישראל הוא כרוכו מיוזרחי. מבחינה כלכלית, הוא חי בעולם שונה לגמרי מעולמם של העשירונים העליונים. זהו הרוב הגדול של העם. זהו הרוב של ציבור הבוחרים.

זהו גם הרוב המעניק לליכוד תמיכה מאסיבית. זהו הרוב המכריע מאז 1977 כבין חירות לבנת, שביטא עכשיו את בוחו בבחירות לרשויות המקומיות, שידו שלוחה עכשיו אל ההסתדרות.

זהו הרוב שתנועת-השלום חייבת לכבוש אותו, אם אינה רוצה להישאר בגדר שמורת-טבע, אנא-כרוניום, כמו מפלגת-העבודה.

בציבור הזה, "שלום עכשיו" היא באמת, "שוליים שבשוליים", כפי שא-מיר יצחק שמיר.

זהו שדה-הקרב. כפי שאמר ההוא אז: HIC RHODUS, HIC SALTA. כאן רודוס, כאן קפוז!

אין צורך בכרטיסים יקרים ובטיסה מייגעת כדי להגיע לשדרות.

אולי זה יותר מכובד ומרגש להיפגש עם אביר איאר ואברמאון מאשר עם אבוסבול ובוגליו. אבל אבוסבול ובוגליו יכריעו בבחירות הבאות, ובי מילא גם בממשלה הבאה.

זהו המחדל ההיסטורי של שלום עכשיו וריר מיה. הוועידות והמיפגשים, ההפגנות והסימפוזים יונים, ההידברות והוויכוחים — מקומם ביבנה ובעפולה-עילית. שם יש לעשות נפשות, לרכוש לבבות. שם יש לטפח רור חדש של פעילי-שלום, להידיבר עם יוצאי החברה המקומית, מנהיגים אונטניים שצמחו על קרקע המציאות.

אם תנועת-השלום לא תצליח בכך, אין טעם בכל שאר פעולותיה. אלק סימ" פוסיונים בין האג ונוי-יורק אינם שווים מאה פעילים חיים בין שדרות לקרית-מלאכי.

ב ימים האחרונים מפייז יוסי שריר סיסמה חדשה: צריכים לדבר עם הימין.

סיסמה יפה. אך מה עומד מאחוריה? פגישה בין יוסי שריר ומשה ארנס תהיה בוודאי תרבותית מאוד, חברותית מאוד, נעימה מאוד. יוחלפו בה חידודי-לשון. זה בוודאי טוב, אבל זה לא יזיז את ארנס אף במילימטר אחד. אם בכלל ניתן להזיז את ארנס ושות', יוכלו לעשות זאת רק הארונים אדוארד שוואראטנארה וגי'אייס בייקר.

אין טעם ואין צורך בניסיון להזיז את ארנס. יש טעם ויש צורך בניסיון את המונים, המצ-כיעים כיום בעד ארנס. ההיחברות אינה צריכה להיות על כוס ויסקי עם ארנס, אלא עם המוני המצביעים, המבטיחים את ההגמוניה של הימין.

זהו האתגר. זהו שדה-הקרב. הוא רי חוק מאודי-מאוד מאולם ממוזג-אווריר בניו-יורק סיטי.

הוועות היומיומיות, אחרי הזעזוע שעבר על כה רבים וטובים בציבור הישראלי? משהו אינו כשורה. מה?

אפשר בוודאי להביא לכך סיבות רבות, אובייקטיביות וסובייקטיביות, רעיוניות ואי-שיות.

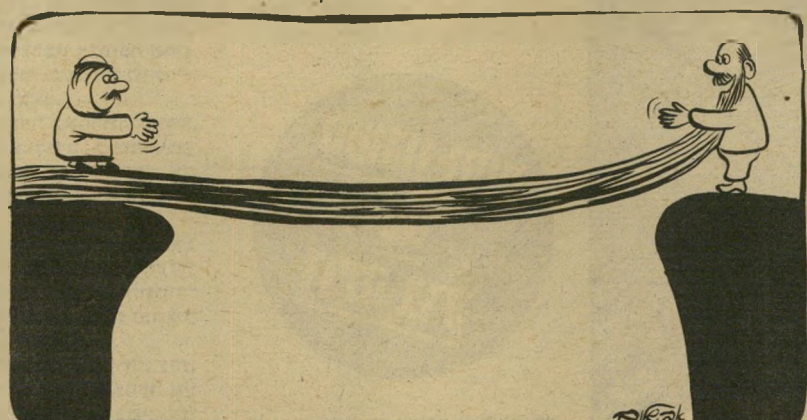
הייתי רוצה להצביע כאן על סיבה אחת, הנר-אית לי מהותית.

תנועת שלום עכשיו לא הבינה היכן שדה-הקרב שלה.

אין היא יכולה לנצח בקרב, מפני שכי-לל אינה מבינה היכן שדה-הקרב שלה.

ראשי שלום עכשיו אוהבים להתגאות בשיי-כותיות הצבאית, ולהזכיר בכל הורמנות שהם "קצינים". אבל הם לוקים במשיגה אסטראטגי כסיסי.

הם אינם קוראים את המפה הלא-ר-מית, ואולי נכון יותר לומר: אין הם רוי-צים לקרוא את המפה הלאומית.

"אז בעוד 15 שנים..."

הפעילות של שלום עכשיו מתרכזת כיום בש-לושה מיגורים: מיפגשים בינלאומיים עם אנשי אש"ף וגורמים אחרים; פגישות עם פלסטינים בשטחים הכבושים; הפגנות מעת-לעת בכיכר מלכי-ישראל בתל-אביב ובמקומות דומים בערים האחרות.

ברשימה זו חסרה פעילות אחת: פג-יות עם עישראל.

אני בוודאי האיש האחרון בעולם שיוזול בפגישות עם אנשי-אש"ף. סכלתי בחיי לאי-מעט כדי לפלס את הדרך לפגישות כאלה.

כל פגישה כזאת חשובה ובעלת-ערך. היא חשובה לחינוך העצמי של כל הנפגשים. הישר-אליים לומדים הרבה על הפלסטינים, הפלסטינים לומדים הרבה על הישראלים. כל צד מתחיל להי-תחבר עם הצד השני. זה חשוב מאוד.

אם אנשי שלום עכשיו ילמדו, בפגישות כאי-לה, שקודם כל עליהם להקשיב לרשימה-לב של הפלסטינים, תחת להטיף להם שהם צריכים לעי-שות כך וכך וכך, הרי שהנסיעה הארוכה הש-תלמה. ואם הפלסטינים יתחילו להבין את הפ-חיים הישראליים, כנ"ל.

כל פגישה כזאת משפיעה גם על דעת-הקהל בשני הצדדים. תצלומים של ישראלים ואנשי-אש"ף היושבים ביחד, המשווחים, המתווכחים, המתירדים — יש להם השפעה.

אבל לא זה שדה-הקרב האמיתי.

גם לפגישות עם הפלסטינים בשטחים הכבו-רים יש חשיבות מסוימת. הם רואים את ישראל ברמות החייל המרביץ, המשפיל, הוורה, המפוצץ, המקיש בשחכת-לילה על הדלת בקת-הרובה. טוב שהם רואים גם ישראלים אחרים. (אם כי פלסטינים רבים מתקשים להבחין בהב-דל ולא במקרה. כי רבים מן המפגשים של שלום עכשיו הם אותם הקצינים והחיילים היורים,

מה שאמרנו אנחנו אז. כך גם אנשי שלום עכשיו. שהסתייגו מאיתנו אז באופן בוטה ומופגן. סרטאוי נפל על מיוכה השלום. עכשיו אומ-רים כל הנציגים הרישמיים של אש"ף את הדברים שהוא אמר אז, והפעם הם יכולים להסתמך על ההלטות רישמיות של מוסדות המישל הפלס-טיני.

זה הכל.

ניו-אאוטלוק דומה עכשיו למה שהיה לפני 10 שנים, וגם לפני 20 ו-30 שנה. ר"ץ הפכה מפלגה ממוסדת, ככל מפלגה אחרת בישראל. שלום עכ-שיו נשארה כפי שהיתה, ואף המנהיגים לא התי-חלפו. הם רק התכבדו ב-10 שנים. היונים של מפלגת-העבודה מתנהגים כפי שהתנהגו אז. כל אנשי-השלום הישראלים הכריזו מראש שעל הפלסטינים לעשות כך וכך וכך וכך וכך וכך, כתנאי מוקדם לכך שישראל תואיל לדבר איתם.

אך בינתיים עברו 10 שנים ארוכות. 10 שנים שבהן השתנה העולם ללא-הכר.

כל נראה כמו צילום שני של סצינה קולנו-רית. TAKE TWO.

כמו שאומרים הצרפתים: DEJA VU. כבר ראינו את זה.

ואכן, ראינו את זה. כמעט בדיוק את אותו הדבר. לפני 10 שנים.

זה קצת מרבה.

ב סתיו 1979 הוזמנתי להשתתף בכנס מט-ר עם הירחון ניו-אאוטלוק בארצות-הברית, לר-יון בבעיות השלום.

הכנס, שנערך בבית-מלון בעיר וושינגטון, נמד-שך כמה ימים.

בישראל באה מישלחת מטעם שלי"י, ובה לובה אליאב, מתי פלד ואני.

באה שולמית אלוני מר"ץ, ורב זכין המנוח ממפ"ם.

באו נציגי שלום עכשיו, שהיתה אז תנועה טריה ורעננה, רק אתמול נולדה. דרי צוקר ויולי תמיר.

יוסי שריר, או חבר מפלגת-העבודה, הבטיח לבוא, התחרט ברגע האחרון, הודיע שלא ייסע ותקף, כדרכו, את מי שנסעו.

באו הרבה אמריקאים, בעיקר יהודים טובים מהשוליים הליברליים של הקהילה.

מהצר הפלסטיני באו כמה פרופסורים, אזרחי ארצות-הברית, ובראשם אדוארד סעיר המבריק והחכם.

באו כמה פלסטינים מהשטחים הכבושים.

מטעם אש"ף הוזמן ידידי, עיצאם אלי-סרטאוי. אולם האמריקאים סירבו לתת-אשרת-כניסה לאיש זה, גיבור-השלום, ראש המחנה הפרו-אמריקאי באש"ף. לא הושגו כל מאמציו של נחום גולדמן להשיג לו אשרה.

ככנס עצמו נמצאה מייד שפה משותפת בין אנשי שלי"י והפלסטינים. הסכמנו שרוש משא ומתן בין ממשלת-ישראל ואש"ף, לשם כינון מדי-נה פלסטינית לצד ישראל, במיסגרת של שלום.

שולמית אלוני רוב זכין לא הסכימו לזה, ואמרו דברים סתמיים, וכך גם אנשי שלום עכשיו. הרי הורים אמריקאים התנגדו בתוקף, והדברים הגיעו לריב גלוי ביני ובין סופר יהודי-אמריקאי חשוב, אירווינג הו.

למחרת-היום המיין אותנו ארתור הרצברג, המנהיג הליברלי ביותר בצמרת היהודית האמי-ריקאית, לארוחת-בוקר, ואמר לנו, באופן פרט-י. אתם צודקים, אבל אין אף חוג רציני אחד באר-צות-הברית המוכן להסכים להידברות עם אש"ף.

הסכמה לכך היא התאבדות פוליטית. **מכל מה שנאמר בכנס ומסביבו, נהי-רט בזיכרוני דווקא פסוק זה.**

למחרת-היום המיין אותנו ארתור הרצברג, המנהיג הליברלי ביותר בצמרת היהודית האמי-ריקאית, לארוחת-בוקר, ואמר לנו, באופן פרט-י. אתם צודקים, אבל אין אף חוג רציני אחד באר-צות-הברית המוכן להסכים להידברות עם אש"ף.

הסכמה לכך היא התאבדות פוליטית. **מכל מה שנאמר בכנס ומסביבו, נהי-רט בזיכרוני דווקא פסוק זה.**

ה שבוע, בעבור 10 שנים (ואיזה 10 שנים!) כאילו חזר כנס זה על עצמו, כמעט בלי שי-נויים.

הירחון ניו-אאוטלוק ערך כנס בניו-יורק, בישראל נסעו לשם אנשי ר"ץ ומפ"ם. יוסי שריר, שהוא עכשיו איש-ר"ץ, נסע גם נסע.

לא כן וירשיו במפלגת-העבודה, אבי-רוב בורג ושאר יונים מרדום-למות, הי-אומרים כיום מה שהוא אמר אז.

אנשי שלום עכשיו נסעו גם הפעם. אותם הא-נשים עצמם.

מהצר הפלסטיני הוזמן שוב אדוארד סעיר ושאר הפרופסורים החיים בארצות-הברית. הוזמנו גם אנשי-אש"ף מהדרג השלישי. שלושה אנשים טובים, שקיבלו הפעם אשרות-כניסה אמריקאיות, אחרי משאומתן מייגע.

באו היהודים האמריקאים הליברליים. **אם כן, מה השתנה?**

השתנו כמה דברים. אנשי ר"ץ אומרים עכשיו